

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

В справі оголо-
шень звертатися
до Адміністрації.
—
ЦІНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

(З нагоди свята „Просвіти“.)

Ольшанський признається перел берлінського поліцією, що це він виконав атентат на през. Войцеховського та що підозрює в тому якийсь німців осіб, а між ними й обвинуваченого Штайгера, є безосновні. Мотивом цього індивідуального признання є змагання не допустити до засуду невинної людини. Загнані благорозумні, але значно спізнані. Чому це не сталося скорше? Коли неможливі було з'ясувати причини, прилягло дозвістити те признання в часі дорозового суду над Штайгером (розуміється, таким оповіщенням не можна взагадати листів до редакції "Хилд"), то повільно це було сталося після покинення границь польської держави. Правда, в жовтні 1921 р. після переходу німецької границі таке признання настуило, але воно не мало правдоподібного характеру і стало відомим польському суду, а на сагітові — тільки на основі припадочної реляції недостойного польського конфідента. До тогож в тому часі було більше "границьних атентатчиків", про що (як нпр. про Росоловського) свідчала преса. Оже треба було, щоба дійсний виконавець атентату відмажував себе підписаним добровільно. Може дехто сказати, що Ольшанський молодий і недосвідчений та що він не знав, як держати себе в тій справі. Добре, алеж організатор, який дає йому до уявлення, мала яксь право зазначити маніфестаційно-демонстраційну мету і мусів мати в тій справі свою точну спеціалізовану ліній поведінки. Йона кермувала кроками Ольшанського. Колиж малося на меті

* "Illness Occurred" pp. 11-12 ca 1924 p

не допустити до засуду невинної людини, то так само не повинно було допускати до того, щоб та невинна людина більше року була обмежена в своїй свободі і страждала в тюрмі.

Та на те хтось міг би кинути увагу, що такі огляди є побіжного значіння: головне те, щоб не допустити до засуду невинної людини. Це мета має бути осежена признанням Ольшанського. Але на те можна відповісти, що так само вона могла бути не осежена, коли пропес Штайгера був скінчений вир. перед двома тижнями. Бо звідки Ольшанський знав, що процес Штайгера буде тягнутися два місяці в такому, коли передбачувалося час його тривання на місяць, найбільше на шість тижнів?

Сен. Рінгель, перший раз (під кінець життя), видаючи особу Ольшанського висловив погляд, що Українська Військова Організація разом з Ольшанським держиться в сутінку якраз тому, щоб засудом невинного Штайгера скомпромітувати польський суд, а одночасно розв'язати два непалоно погрознені народи: польський і жидівський. Треба признати, що така тактика з точки погляду конспіративної, до Польщі активно ворожої організації має логічну основу. Тимчасом Ольшанський, член тієї організації, на її приказ, не дожидаючи кінця процесу, який повинен був давно скінчитися, поступає якраз навпаки: своїм признанням, яке є або спізнане, або передчасне, не допускає до компромісу польського суду і ще цементує польсько-жидівську угоду.

На те знову міг би хтось замітити, що побут в Німеччині або вимоги куртуазійних взаємин Німеччини до Польщі або інші огляди збільшили натиск на Ольшанського, який там найшов захист, і він не мав іншого виходу, як передчасно скласти свої зізнання. Однак Ольшанський мав час поспішити Німеччину і увільнитися від цього натиску.

Як бачимо в мотивах кроку Ольшанського чи організації, яка ним руководить, не достає хребта, в них утворилася глибока логічна прогалина, яка нічим не є виповнена.

І тому ми дозволяємо собі твердити, що признання Ольшанського в теперішній стадії не є непохитно переконуючим, що він своїм признанням не освітив таємного звуку подій і їх перипетій, зв'язаних з атентатом на президента польської держави.

Не освитили тієї темряви й подані Ольшанським подробиці. Побут у Львові, купно палиці у якісь крамниці, фотографування у якімсь шатрі, відвідини кіна, вигляд бомби, прохід по Львові і довкола Львова, хождення на перекрестку чи на вечеру до ресторану Райха і Нафтули, відомих ще нашим дідам і більший половини Ск. Галичини, побут на "Вію" в театрі в Теремішлі (про що були постійні оголошення в "Ділі") і т. н. навіть не заслугоє на більшу увагу. Ті подробиці зовсім не підносять достовірності признання, а навпаки з огляду на свою маловартість його ослаблюють.

Подробиці, уривочки й неповні, мало говорять. Можна їх інтерпретувати на різні лади здогадками і своєрідними доповненнями, однак для об'єктивного глядача вони не творять гранітових скал, на яких можна би вивести будівлю уgruntованого признання.

Як вже зазначено, темряву, що окутає подію з 5. вересня 1924 і процес Штайгера, не розсіло признання Ольшанського. Переконуючим воно буде лише тоді, коли буде підтверджене в суді і прийняте судом за достовірне.

Наскільки нам відомо, німецькі закони не вимагають, щоб перед

суд ставити негромадян німечької держави за політичні вчинки, допущені на чужій державній території. Чужодержавні громадяне мають захист в Німеччині після довершення каригідного вчинку на політичному підкладі, без обов'язку стати перед судом. Вони можуть бути тільки вилані причаїжні державі, якщо між Німеччиною й даною державою існує відповідна конвенція. В даному випадку тої обов'язок не існує. Однак, якщо Ольшанський чи організація, до якої він належить, бажає довести правдивість свого признання, надати йому всі признаки достовірності і не лжати ніяких темних місць в ньому і в події з 5. вересня 1924 та її мотивах, то тут єдиний шлях — стати перед суд. Коли це є виключене в Німеччині, то без сумніву буде можливим в котрійсь з інших європейських чи позаєвропейських держав. Бо лише тоді, без огляду на вислід процесу Штайгера, всі логічні прогалини в признанні Ольшанського будуть виповнені, всі темні місця (поминаючи співучасників) висвітлені, а саме признання буде непохитно переконуючим і вповні достовірним.

Найбільшій вибір оласатих товарів на осінній та зимовий 167 сезон поручає фірма 38-100

АНТІН УВЕРА
Львів, вул. Галицька 10.

Філія в Тернополі, вул. Міхевича,
філія в Стрию, площа Пільського.

Під диктатом.

Ще про розкол в українській православної автокефальній церкві.

Московська "Правда" з 25. листопада 1925 р. приносить характеристику відносин, що запанували тепер у автокефальній церкві на Україні. Ця характеристика є до тої міри цікава, що ми подамо її за "Правдою" у важливіших вимках без ніяких змін. Ось вона:

"В рядах української автокефальної церкви ведеться невелика боротьба. Українська православна автокефальна церква (УПАЦ) powstała в 1921 р., а організувала її група українського духовенства (дата постання української авток. церкви невідома) — Реліг. що відділилася від патріарха Тихона та створила тоді свій церковний осередок — ВПЦР (Всеукраїнська Православна Церква Рад). Цю групу назвали "самосватами". Автокефальна церква має деякий вплив на ірзобережжю, де вона об'єднує 1400 парохій. На її чолі стоїть бушій поєдинок міністер уряду Петлюри Чехівський. Управляючий орган тієї церкви (священники і інші) складається з 70 відсотків з осіб, що служили в армії петлюри-бушій отамани, хорунжі і інші. Провідники тієї церкви не раз закликали про свою лояльність у відношенні до радянців. Незадано зложили вони навіть відповідну декларацію на письмі до рук українського радянського уряду, в якій підкреслювали цю лояльність. Та це тільки на папері. На ділі ж на словах вони єуть протирадянську, контрреволюційну пропаганду. Наприклад із промови одного з діячів автокефальної церкви Товкача ми довідуюся, що "автокефальний рух є не тільки церковним, але й суспільно-політичним". А які суспільно-політичні цілі та "християнський громадський рух? На це невдоволено натякає харківський єпископ української автокефальної церкви Ярошенко в одній зі своїх промов."

"В старині — казав він — козачество завжди єдилося бля церквою і зі зброєю в руках виступало під її проводом на оборону своїх національних прав". Про які національні права говорять поводи національної церкви, не так догадатися, коли приглянутися ближче складові тієї священиків, що недавно замінили петлюри-ську зброю на рсус. Інтересний, наприклад такий факт: 30. серпня ц. р. з 5 год. вечером улаштували автокефальні в київському православному соборі ні з цього ні з того "попелану" ісповідання "Християн мук". Це було би незрозуміло, колиб Київ не пригадав, що саме шість літ тому якраз 30. серпня і з 5. години ополудні петлюри-ські війська зашлили Київ. Збіг обставин отже цілком не випадковий."

"Іа коли на території УСРР, автокефальні провідники змушені тільки крадіжкою і патаками вивалити своє петлюри-

ське обличчя, то їх закордонні представники ведуть цілком відкрито протиправну політику. Орган представництва автокефальної церкви в Канаді епископ Тодоричук "Діло" дає такі інформації про СРСР, які своєю брехливістю та підлогою не уступають інформаціям "Нового Висвітлення".

"Така політика провідників автокефальної церкви викликає обурення серед тих членів церковної громади, що відносяться до радянців похильно. Наслідком того діїшло навіть до розколу. В очах автокефальців постання група під назвою "християнсько-християнська" (ДХЦ), що стала на платформі визнання і співчуття до радянців. Перша м'єта відбулася зид ДХЦ, в якій взяли участь значна частина парохій автокефальної церкви."

"Рада православної братства ДХЦ випустила декларацію про зачаття тієї церковної групи. В ній говориться між іншим так: "Релігійне виключення повинно статиюю аткційою до того соціального устрою, який постанє завдяки спільним зусиллям робітників і селян. Виключення таким чином свою громаду, українська автокефальна церква (група ДХЦ) буде тим самим боротися проти усіх тих членів громади, які підтримують іменем Христа, роблять із церкви заповідь для поневолення трудящих, заповідь експлуатації життя і паши".

Стільки написав власний кореспондент московської "Правди". Очевидно, що ми не врахуємо за доцільне до всього цього дати якнебудь коментарі. Ми повинні тільки ствердити, що українська автокефальна церква протиставила себе дуже довго всяким впливам посторонньої деморалізації. І це свідчило про її внутрішню єдиність, про дисципліну та про велику і сильну духову гармонію. На шестому році свого існування під більшовиками закрився в її ряди багалий розкладу. Ясно, що група ДХЦ не powstała сама зі себе, але постаралися про її постання саміж "чужини" опікунки тієї церкви, тобто комуністи. Суцільність української автокефальної церкви стояла їм на перешкоді. І вони її надірвали. Що це справді їхня виключна "заслуга" те повстання групи ДХЦ, видно вже невдвозначно з цитованої "Правдою" декларації ДХЦ. Бо яка церква на світі зможе боротися за закріплення того державного правопорядку, при якому урядові кличі: "геть із церквою", або "релігії — це опіум для народу" проводять в життя ідеології владі? Також урядово поборюють там усі церкви. Отже "діяльно-християнські церковники" — це знаряддя комуністів і їх влади, що мають на меті розложити та ослабити українську автокефальну, православу церкву на Україні. ДХЦ — це збір "автокефальних" киричників.

В. М.

Владислав Реймонт.

(Посмертні замітки.)

За Жеромським — Реймонт. У такій черзі повторювались ці два імена за їх життя, в історії останньої доби польської повісті, у такій і поворились у посмертних звістках. На рік перед смертю Реймонт зазнав почеси, яку міг йому позавдрити кожний суперник; не тільки почеси; Нобліська нагорода приносила більше засобів безжурного, вигідного життя як слави, яку важко нині забезпечити собі в літературі навіть найбільшими офіційними почесами.

Другий з черги найпопулярніший письменник умирає неждано, так само як Жеромський. Щойно тепер може початися у критиці суперечка про те, кому з них призначити перше місце. Вона може бути безконечна, як в усіх тих випадках, коли чисто зовнішні успіхи або невдачі стають для критики при оцінці письменника різнорядними мотивами, а наскрізь індивідуальними прикметами творів. Та вже згодиться, що Реймонт дуже мало мав ворогів. Його особа та талант не вносили диссонансів ні в літературу, царину ідеологічних напрямків, ні в суспільне життя. Нагорода Нобля могла бути щасливим випадком, але цього річка на-

родив маніфестація з П привозу була справжнім доказом популярності письменника, що гляді на життя радичним оком мавляра, а на нпів меланхолійним поглядом громадянина-діла.

Життя є Реймонта є в повній гармонії з його творчістю. Це історія письменника, що спершу шукає нових сильних вражін у ріжних професіях, а згодом зацікавляючи собі прожиток письменською про фелією нахотить ці вражіння в такою самою легкістю як зміна своє серцевище, красяна та теж намічених таорій. Перша молодість мине йому на селі; від 10. року життя до скінчення школи у містечку; пізніше вагається у виборі між хлібробом, актором, залізничним урядовцем, а навіть черцем. Так виглядають "чесні бунти" неодиного вразливого письменника. Акторське життя і залізнична — це бажання вічної мандрівки; праця на ріллі або молтва в келії — це бажання найти себе" в однім напрямку. Реймонт залишився мандрівником, не вибравши ні одного з тих професій, і залюбки сидів у сильній атмосфері, списуючи свої вражіння. Він лорд однаково метушні о великомиських центрів, що й чернечу тишу сільської закутки.

Перша доба його творчості склалася з калейдоскопу перших переживань: "Зустріч", "Комедія", "Ферменти", "Обічана Земля", "Перед світанком". У другій дав прозову епопею села "Мужики".

У третій важився піти слідами Сенкевича пишучи історичну трилогію "Рік 1794", а навіть торкався суспільних та філософічних тем ("Опир", "Бунт"), які найменше підходили під його талант.

Велика скаля вразливості, яка скривалася у вродженім талантї Реймонта, мала ту своєрідну прикмету, що письменник не був нічим иншим як сейсмографом, що записувє скоплені вражіння, не журачись задалегідь про їх ідею. Гоми й малюнки сільського життя у "Мужиках" є для одних чистомистецькими картинками, для інших сумним документом мужицької душі.

Реймонт не ішов за голосом розніженого серця; око панувало в нього над серцем. Він мав насолоду зналюувати саму боротьбу змислу дати голос самій природі. Тому деякі критики прирівнювали його до Зої або Бальзака. Однак хмст до широких епічних картин у Реймонта не можна рівнати зі свідо-мою методою натуралізму Зої або світоглядом Бальзака, який усе починав і кінчав ідеєю. Реймонт — імпресіоніст і лхався якихнебудь суспільних синтезів. І саме завдяки цій стриманості він міг єднати собі симпатії всіх ідеологічних напрямків. Та нема сумніву, що сам його талант не знявся ніколи на ті шпиль, на які піднесла його польська публична опінія, з мотивів далеких від прикмет його творчості. М. Р.

По широкому світі.

Англія рахується з можливістю митового конфлікту з Німеччиною. Німеччина має намір зачинити кордони перед англійським вуглем, заявляючи, що англійський уряд субвенціонує експорт. Заведення охоронного мита в Англії схвилювало німецьких промисловців.

Президент Зєдинених Держав. Кулдж, зробив нову офіційну заяву, що його становище до Ліги Націй є незмінне. Якщо Зєдинені Держави одержать запрошення взяти участь у конференції роззброєння, про участь ршатише конгрес. Ця заява має на меті пригадати ше раз Франції потребу роззброїтись.

У Сирії француські війська по останніх успіхах мають надію незабаром скінчити війну.

Де Валера провідник ірландських незалежників протестує проти порозуміння щодо розмежування границь у північній Ірландії.

С-ни анційної у Львові, Підвалля 7.

добробити Олександрівський. З огляду на доведення, що він провів усіх тих подорожей, що їх позвав Олександрівський відносно його побуту в Польщі, в Берліні та у Львові як до втечі за кордон. Коли ж думку, обороняв він тільки в тих подорожах, то буде не незалежний доказ невинності всіх його дій. Далі д-р Лендін почався справу бомби. Він каже, що про бомбу згадували до того, як він прийшов до Львова, що бомба належить до типу т. зв. "гитових" бомб. Олександрівський каже, що бомба належить до типу т. зв. "ударних" бомб. Перші згадуються при допомозі гити, а другі при допомозі удару. Обороняв прохача, який також переслідувався цілого ряду свідків, на які перед тим трибунал не погодився.

Прокуратор супротивився таким висновкам д-ра Лендана, а в справі деяких погодився на остаточну редакцію трибуналу. Кінчив свою промову прокуратор ось як: "Пан обороняв д-р Лендін законні свою промову вступом, який мене насправді здивував, бо повну увагу не надаючи емоційного переконання Олександрівського та визнавання його за гроші. Я висловлюю своє здивування з того приводу, бо не знаю, на якій підставі пан обороняв порушення юстиції. Баж би розпрати, чи зізнався свідок, чи з документів нічого подібного не довідалися і ніхто про це на розправі ні словом не згадав. Не знаю, чи йшло плану обороняв, про розбудження, чи про пробудження такого підозріння. Про те я говоривши у своїх кінцевих висновках, але вважаю це у всякому випадку за незвичайно характеристичний факт та полишаю його оцінку трибуналу та лаві суддів присяжних".

Д-р Грек у своїй промові застерігає, що не слід сприймати бомби а крім цього заперечує, несовби то жидівська діяльність перекрутила Олександрівського. У своїх тезах опирається д-р Грек на речення, які принесли "Слово Польське". Для висвітлення цієї справи д-р Грек підкреслює, що після лава обороняв б-рошів Штайгера безінтересно, а почути злочин, расових і релігійних зв'язків. Тільки д-р Грек дістає за оборону гонимого, який всеж таки є далеко менший ніж сума стотисяч доларів. Потім став д-р Грек цілий ряд висновків.

Д-р Рінгаль підтримує у своїй промові усі висновки д-ра Грека, а зокрема домагається покриття на свідків Францозов та інж. Кутна, яких вже раз переслідували перед судом у справі Штайгера.

Прокуратор усім тим висновкам протривав.

Відчитування зізнань.

Сповіді усіх відчитуваних актів замічені були тільки зізнанням наком. поліції Брожинського і Юлія Фрідріха, секретаря польського посольства у Відні. Своєю власною владою вислала надком. Брожинського до Відня з метою прослідити політичну діяльність Штайгера на відносному терені в часі його побуту у Відні. Надком. Брожинський опирає в своїх зізнаннях на інформації, що їх отримав від секретаря польського посольства Фрідріха. Оскільки з тією інформацією Штайгер стітсь у Відні з місцевого комуністичного з'їздом Ротом і був членом секції польської комуністичної партії у Відні. Рот удержував постійні зв'язки з комуністичною партією в Польщі з головною з ними, Михайлом у Варшаві, що організував окрему комуністичну групу в "Михайлівці". Отже від імені цієї групи мав виступати Штайгер. Позн тим надком. Брожинський не вміє з брати інших інформацій у справі Штайгера на відносному поліції, що обтяжували би обвинуваченого. Зізнання Фрідріха потверджують усе те, що з'явив Брожинський. Обвинувачений Штайгер заявляє, що всі ті зізнання не мають ніяких реальних підстав а є однією вигадкою.

В актах процесу Штайгера наводяться зізнання д-ра Ізраєля Вальдмана і Натана Ранда, злочинці ними у віденській поліції. Ці зізнання є — очевидно — ревенційного характеру. Яка їх цінність, судити між іншим лист українського журналіста в Берліні Івана Проца, присланий ним до дирекції віденської поліції. Приводимо головні моменти листа в перекладі на українську мову в цілості:

Берлін. 26. листопада 1925.

До Дирекції поліції у Відні.
Як довідався до цього надісланої мені віденської газети "Der Morgen" з 23. листопада 1925 р., в редакції д-р Барбер стигнув у віденський поліційний бюр для 12. листопада пр. протокол з п. Натана Ранда, в якому подіються мої іменні свідчення, прохача і т. п., висказавши ніби то мною перед п. Рандом у зв'язку з терором у Східній Галичині.

Заявляю отже, що всі злочини до цього токолого вискази, що їх п. Ранд висказав в мої уста, є вискази з пальця, бо я ніколи нічого такого не говорив.

Так само не міг я подати п. Рандові жоденбудь інформації про атентат на президента польської держави в часі його проходу при кінці серпня 1924 р."

до у мішечку від 26. травня 1924 р. став до безперечно в Берліні, від того часу не був ніколи у Відні, отже я не міг бути з п. Рандом ніяких розмов у Відні і тим самим не міг ні висказуватися про атентат, ні він не міг мені "робити з того приводу ніяких уяв".

Пон еспентуальні судові переслідування п. Ранда за ф. л. шних зізнав перед нимкою устаною, поставленою Високій Дирекції поліції до цілковито розпорядності.

З високим пошануванням

Іван Проц.

Берлін-Шенеберг, Eisenacherstr. 53 IV.

*) Натан Ранд, буковинський Жид, без ніякої освіти, належить до людей, яких похороша калямути ханя викликає на безпублічного життя і які промислюють в житті різними способами і засобами, не зважаючи себе згально прихильники моральних принципів. Вони "привають" всюди і стають "діяльними" в кожній справі, де записати подихом легкого заробтку. Н. Ранд служив в українській галицькій армії — розуміється в армії та був ставлений перед військовий суд за дезертацію і заслужений на кілька місяців тюрем. Описав "промішляв" у Відні в "поліції", а одночасно теж через якісь "неточності" був кримінально кваліфікований. Тепер, як бачимо, він при назався до справ атентату. А спонукою до таких його діянь є боротьба за легкий хліб.

Нові книжки і видання.

Іван Раківський: НАША ЗЕМЛЯ, її утворення, будова і минуле. Остання геологія, Львів 1925. Накл. фовду "Учитель", ч. 9, ст. 150.

"ЛІТЕР.-НАУК. ВІСНИК", кн. XII, грудень. Зміст: Мик. Матай-Мельник: Епізод, драм. ескіз. — М. Хмельовий: Звук. — Ол. Стефанович: Із циклу "Зимне". — М. К. Білий лис (декля.). — Д. Дюков: Українсько-східні псевдоморфози. — Ю. Ліва: Тарасіві. — В. Бідов: Дмитро Яворницький. — М. Голубов: Лист до редакції. — П. Кармачук: Ми вже мови.

"ПОЛІТИКА", двотижневий огляд нац. життя, ч. 4. Зміст: 1. Церков і нація. 2. В. Кучабський: Геополітика. 3. В. Пачеко: В соті роковини Сем-Сімона. 4. В. Залозецький: Політико-економічний зазор. 5. В. Бачинський: Національні меншості в політичній теорії і практиці. 6. Віжучі справи. 7. Книжка і часопис.

"СВІТ", ілюстрований журнал, ч. 15—16. Зміст: Мик. Рудницький: Цікава книжка. Василь Бобинський: Стріла. Д-р В. Левицький: Старинний Галич. Варварський каприз. Е. А. По: Ельдорадо. В. З. Володимир Дорошенко (З нагоди 25-ліття літературної праці). Василь Стефаник: Мотиви Михайло Фрунзе. З Гуцульщини. Д-р А. Б. Китай і Європа О. Залозецький: Ювілей Бортнянського. На Україну. 50-літній ювілей праці з українського промислу. Видавництво "Друкар". Кооперативне свято в Станіславові. Дібніні. — Веселий кутюк. Загадки ІЛЮСТРАЦІЇ: Розкопки в Єгипті: Гробниця фараона Нактон-Амона з 1550 р. перед Хр. Василь Бобинський — світл. "Спорт". Старинний Галич: Вид з замку на Галич. Руїни замку: Фронтонний вид руїн: Давн церква Пантелеймоновська. Руїни книжної церкви в Крилоді. Вхідові двері книжної церкви в Крилоді — світл. Іж. Гузар. Володимир Дорошенко — світл. "Спорт". М. Фрунзе. З Гуцульщини. Річка Рибниця в Косові. На писаному камені: Захід сонця. Писаний камінь в Ясенові: Перед бурєю — світл. М. Сеньковський. Дмитро Бортнянський Галина Орліна і Клим Поліщук. Осип Гузар. Перша українська фабрика "Нова Фортуна" у Львові: Загальний вид фабрики: Варення мармеляди: Варення цукру: Робітня. Надірна Рада і Управа "Друкаря" Кооперативне свято в Станіславові.

НОВА ХАТА, журнал пр.сьм. модам і справам домашнього жіночого господарства. Ч. 7. Зміст: Українське господарство в громадській праці. О. Вер: С-г. Ф. Р. Шатобріан: Останній в роду Абелера. — Д-р В. Ю. Кисілевський: Канада та її звірі. — Останні новини в моді. — Чотири темпераменти. — Плекання рук. — Добра господиня.

"ЗІЗ" календар-альманах на 1926. Зред. Галактион Чіпка. Ніка, власник. — Зміст: Астрологічні прогнози та го-сподарські поради. — Світ поїз: Поворот. Г. Чіпка: Життя патріотизму. — В. О. Стровський: Реформа любови в шлюбному світі. — Вулиця. — Мала баба три сини, а всі були Русини: Русини воєк, Русини політич, Русини вчений. — Д-р Ордан: Тайна турецької амбасадки. — В. Русин: Дік-квергові точки. — Вибрані анекдоти вибраного народу. — Остання півка жінки. — Книжка Галина. — Мі і з циклу В. Будиницького. — Москвитини між собою. — Неіспові кохання або Галина утопила-ся. — За сповіданнями.

"СВІТ ДИТИНИ" ч. 10. Жовтень. Зміст: Р. Завдович: Бабусині казки. — О. Білоусенко: Безконечні казки. Під змучу. — Дідусь Тарас: Розумні діти. М. Маджир: Сверхчолов і комахка. — П. Любенко:

Пестілка Ле-а. — О. Білоусенко і Сестра. Т. Слюк: Нчий дим. В. О. Кошарів: "Щасливий день". — М. Рубачин: Як відомо познати. — Г. Костельник: Раніше моїх дітей. — Ренірий джін. — Забави.

ВІРА і НАУКА. Євангельський релігійно-просвітний часопис. Станіславів, ч. 3. Зміст: Як євангелізувати. — В справі Собору. — Чи буде народ утворювати євангельські церкви? — Євангелізм і діалектизм. — Початок і розвиток литургічного богослуження. — Як зростати в біблій. — Точність. — Устой євангельської громади. — Стівія біблій. — З євангельського руху в Галичині. — Євангельський рух між Українцями у світі. — Від наших читачів. — Речення Україна. — Свят, свят, свят наш Господь (окл.). — Людяна віра. Боже-Душе (окл.). — Стояла мене, мій Боже (окл.). — З ініційних віршів і досвідів (окл.). — По поєсторому світі (окл.). — Ріжні вісти (окл.). — Церковні і редакційні відомлення (окл.).

Михайло Обідний: Як охоронялися намітки, ст. 10.

Посмертні згадки.

О. Антін Рудницький, некан і падох з Богородчан, голова Коужка УІТ, довголітній голова філії "Просвіти", член видів всіх місних їх товариств, помер 5. грудня п. р. в Богородчанях в 60-році життя по короткій і важкій хворобі. Рідна земля, котрій він до останньої хвилини життя так вірно служив, хай буде йому пером І. І. П.

ОПОВІСТІ.

Український хос Д. Котна. У середу 9.XII. м. Львів. У четвер 10.XII. м. Галич. У п'ятницю 11.XII. м. Коаків. У понеділок 14.XII. м. Краків. 768 25—?

Управа Т-ва "Госп. спом. спілка Сила", кооп. з обк. поп. в Делятині визнає отрим усіх членів, котрі не доповнили до сего часу своїх уділів до висоти 10 злп. доповнити їх найдальше до 1. січня 1926 р. Хто до сего часу не доповнить свого уділу, буде після § 12. статута виключений з Т-ва без окремого повідомлення, на підставі ухвали загальних Зборів з дня 7. IX. 1924 т. 8. 905 2—3 УПРАВА.

Вп ініи. Павло Волошеня жєтнував для шкл УПТ. ім. Б. Гринченка у Львові 275 ст. олівки до підлоги. За шедрий дар сподієся щиро подяку Головна Управа УПТ. 1—1

Дрібні оголошення.

КАЛЕНДАРІК "РУСАЛКА" на 1926 р.к. гарно печатаний в 2-х крєсах вже продається. (Ціна 6 центів). Замовити: А. О. К. и. ш. Львів, Кадєцька 4. 891 2-15

МІД-паток з власної пасіки чистий, привидний без домішки під гарантією в 5 кг. Олександрівський оплачено по ціні в золоті рівноцінності 2 дол. по денним курсі висил є Євген Білинський, Збараж. 881 3—8

АБСОЛВЕНТ дволіт. торг. школи пошукує заїгця. Зголошення до Адм. "Діла" під "Абсолют". 903 2—3

ЖНОЧЕ футро "світка" і мужське футро окажіно на продаж. Кушнір-ня Карпичка, Львів, вул. Куркова 11 а. 891 3—5

Новість! Прегарний дарунок на св. Миколая!

Оповідання з життя звірят.

912 Богато ілюстровані переклади К. Малицької. — Ціна 0'80 зол. 1—2
Головний склад в Книгарні У. П. Т. Руська 2

**МУНКА
ИЛО**
ЧЕРЕЗ ЦІЛИЙ ВІК
В УЖИТТЮ.

ВКРАДЕНІ шафери ідентичність, метрика, свідоцтво шкільне, свідоцтво про звання на і в (Польська Сената ур. 1897 р. в Те шові гоай Старий Самбір, отримувачі унікальності. 1—1

ЖНОЧЕ футро "світка" і мужське футро окажіно на продаж. Кушнір-ня Карпичка, Львів, вул. Куркова 11 а. 891 3—5